

**WYROK Z DNIA 8 KWIETNIA 2003 R.
WA 15/03**

Jeżeli do statutowych celów instytucji lub organizacji społecznej należy świadczenie pomocy ofiarom przestępstw, a pokrzywdzeni przestępstwami komunikacyjnymi nie są z niej wyłączeni, orzeczenie na rzecz takiej instytucji lub organizacji świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 49 a § 1 k.k., nie stanowi obrazy prawa materialnego, gdyż z art. 47a k.k. nie wynika, aby świadczenie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych musiało być głównym celem statutowym danej instytucji lub organizacji.

Przewodniczący: sędzia SN płk S. Kosmal (sprawozdawca).

Sędziowie SN: płk W. Błuś, płk M. Buliński.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej:

płk S. Gorzkiewicz.

Sąd Najwyższy w sprawie mjra Mirosława K., oskarżonego o popełnienie przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2003 r. apelacji, wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 stycznia 2003 r.,

zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (...).

Uzasadnienie:

Powołanym na wstępie wyrokiem mjr Mirosław K. uznany został za winnego tego, że: „w dniu 5 listopada 2002 r. około godz. 18²⁰ w P., umyślnie naruszył zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym określoną w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98, poz. 602 ze zm.) w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości – 2,50‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny w ruchu drogowym w postaci własnego samochodu marki «Audi» o nr rej. (...)”.

Za to przestępstwo Wojskowy Sąd Okręgowy w W., na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 323 § 3 k.k. oraz na mocy art. 42 § 2 k.k. i art. 49a § 1 i 2 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności oraz orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, a ponadto zasądził świadczenie pieniężne w wysokości 2000 zł na rzecz Fundacji Pomocy Ofiarom Przestępstw w W.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył apelacją prokurator, który, podnosząc zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 49a § 1 k.k., przez wadliwe określenie podmiotu, na rzecz którego zasądzono świadczenie pieniężne przewidziane w tym przepisie, wnosił na tej podstawie o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie od oskarżonego przedmiotowego świadczenia na rzecz Polskiego Towarzystwa Walki z Kalectwem – Oddział Wojewódzki w R.

Po wysłuchaniu przedstawiciela Naczelnej Prokuratury Wojskowej, który popierał apelację, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 49a § 1 k.k., nie jest trafny.

Wbrew bowiem temu, co twierdzi autor apelacji, sąd pierwszej instancji nie popełnił błędu zasądzając przewidziane w tym przepisie świadczenie pieniężne na rzecz Fundacji Pomocy Ofiarom Przestępstw w W., zamiast tak, jak żądał tego skarżący, na rzecz Polskiego Towarzystwa Walki z Kalectwem – Oddział Wojewódzki w R.

Z treści art. 49 a § 1 k.k. wynika wszakże, iż sąd w wypadku skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a k.k. obowiązany jest orzec świadczenie pieniężne na rzecz instytucji lub organizacji społecznej określonej w art. 47a k.k., a zatem instytucji lub organizacji, do której zadań lub statutowych celów należy świadczenie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych.

Jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2001 r. (I KZP 21/01, OSNKW 2001, z. 11–12, poz. 90), na którą powołuje się skarżący, przez instytucję lub organizację społeczną, do której zadań lub statutowych celów należy świadczenie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych, o której mowa w art. 47a k.k., należy rozumieć tylko taką instytucję lub organizację, której podstawowym zadaniem lub celem statutowym jest świadczenie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych.

Z dopuszczonego przed Sądem Najwyższym w Izbie Wojskowej dowodu z treści zapisów w statucie Fundacji Pomocy Ofiarom Przestępstw w W. wynika jednoznacznie, że celem statutowym powołanej na wstępie Fundacji jest udzielanie pomocy pokrzywdzonym działalnością przestępczą, a zatem również niesienie pomocy pokrzywdzonym w wypadkach drogowych. Z dalszych zapisów wspomnianego statutu nie wynika, aby poszkodowani w wypadkach drogowych byli z tej pomocy wyłączeni.

Zdaniem Sądu Najwyższego, o obrazie prawa materialnego, a w szczególności art. 49a § 1 k.k., przez sąd pierwszej instancji nie może być mowy, skoro zasądził on wspomniane świadczenie pieniężne na rzecz organizacji społecznej, której statut przewidywał niesienie pomocy ofiarom przestępstw, także komunikacyjnych.

Za błędny uznać natomiast należało pogląd autora apelacji, jakoby niesienie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych musiało być głównym celem statutowym instytucji lub organizacji społecznej, o której mowa w art. 47a k.k.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2001 r., na którą powołuje się skarżący, mowa jest bowiem jedynie o tym, że taki cel musi być zapisany w statucie instytucji bądź organizacji, lub że owa instytucja bądź organizacja ma za podstawowe zadanie udzielanie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych.

Na marginesie tylko dodać należy, że jak wynika ze statutu Polskiego Towarzystwa Walki z Kalectwem, na rzecz którego prokurator domagał się zasądzenia świadczenia, o którym mowa w art. 49a § 1 k.k., niesienie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych również nie należy do głównych celów statutowych owego Towarzystwa, która to organizacja preferuje przede wszystkim działalność profilaktyczno-szkoleniową (patrz – wyciąg ze statutu tego Towarzystwa).

Uznając zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, podniesiony w apelacji za chybiony, należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

